

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα τελευταῖον ἐγένετο καὶ ἄλλη μεγάλη ἀνακάλυψις ἐν Ἀμερικῇ. Ὡς γνωστόν, αὐτόθι εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἱατρῶν πρὸ πολλοῦ ἔχει εἰσαχθῆ τὸ τηλεφώνον. Ὁ ἱατρός δὲν συνδέεται μόνον μετὰ τῶν ἀσθενῶν του τηλεφωνικῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ τῆς μίας. Οὕτω δὲ συμβαίνει ἀσθενὴς συμβουλευόμενος τὸν ἱατρὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸν οἶκόν του νὰ εὐρίσκη τὸ φάρμακον ἅμα μεταβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι ὁ ἱατρός μετέδωκε τὴν συνταγὴν καὶ τὴν διέυθυνσιν τοῦ ἀσθενοῦ τηλεφωνικῶς εἰς τὸν φαρμακοποιόν. Νεωστὶ ὅμως ἡ τηλεφωνικὴ προὐχῶρησεν ἔτι περὶτέρω Ὁ ἱατρός Αὐγουστίνος Φλίντ, γνωστός ἐν Νέα Ἰόρκη, μετεχειρίσθη τὸ τηλεφώνον πρὸς μεταβίβασιν τῶν τόνων τῶν ἐνδομύχων τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ἤτοι πνευμῶν, τῆς καρδίας κτλ. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὁ κ. Φλίντ διὰ παραδείγματος ἐκ τῆς ἰδίας πείρας. Νύκτα τινὰ προσελήθη τηλεφωνικῶς νὰ ἐπισκεφθῆ ἀσθενὴς τι παιδίον. Ἐρωτήσας τί πάσχει τὸ παιδίον ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν «Βήχχ». — Βάλτε τὸ παιδίον εἰς τὸ τηλεφώνον, ἀπήντησεν ὁ κ. Φλίντ, ἵνα τὸ ἀκρασθῶ. Τοῦτο ἐγένετο, ὁ δὲ ἱατρός διέγνωσεν ἐκ τῶν ἤχων τὸ εἶδος τῆς νόσου, διέταξε τὸ φάρμακον καὶ ἐθεράπευσε τὸ παιδίον χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ ποσῶς!

Ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος εἶνε, ὡς γνωστόν, ὅπως καὶ ὁ πατήρ του καλὸς οἰκοκύριος. Ἐνεκα τῆς ἀρετῆς του ταύτης κυκλοφοροῦσιν ἐν Ἰταλίᾳ διηγήσεις καὶ ἀνέκδοτα. Ἐν τούτων εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς.

Ὁ βασιλεὺς συνειθίζει εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους νὰ ἐπιθεωρῆ ἀκριβῶς τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους ἔκρινεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν βασιλεῖα τὸ ἀνεγεγραμμένον μέγα ποσὸν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπιδορπιῶν. Ἐπιθεωρήσας αὐτὸ καλλίτερον εὔρεν ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ ποσοῦ τούτου εἶχεν ἐξοδευθῆ δι' ἀγορὰν φραουλῶν. Ἐρωτήσας δὲ μακθάνει ὅτι ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα διέταξε νὰ παραθέτωσι καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς μέγα πινάκιον πλήρες τῶν καρπῶν τούτων. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει τὸ πάθος τοῦτο τῆς συζύγου του, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν περὶ τούτου. Ἡ βασίλισσα ἠγγόνει ὄλωσ τὸ πρᾶγμα, οὔτε ἐξεδήλωσε δέ ποτε τοιαύτην ἐπιθυμίαν. Ὡς εἰκὸς εὐθὺς ἀπεβλήθησεν τῶν ἀνακτόρων ὁ προμηθευτὴς τῶν τροφῶν καὶ ἕτερος ἀνώτερος ὑπάλληλος.

Ὁ Οὐμαρὼδ καὶ Μιλιοράδοιτις, δύο γενναῖοι στρατηγοὶ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, διακριθέντες εἰς τὰς μάχας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπομάθωσι τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ ὀμιλῶσι πάντοτε μεταξύ των γαλλιστί, ἐνῶ ὀμιλοῦν κάιστα τὴν γλῶσσαν ταύτην. Ἠμέραν τινὰ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν γεῦμα, πλὴν τῶν δύο τούτων στρατηγῶν, εὐρίσκετο καὶ Γάλλος τις μετανάστης, ὁ κόμης Langeron, ὅστις ἐπίσης εἶχε καταλάβει ἐπίσημον θέσιν μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἠρώτησε

τὸν Γάλλον περὶ τίνος ὀμιλοῦν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ πλῆστον του.

— Συγγνώμην, μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ κόμης, δὲν ἐνόησα οὔτε μίαν λέξιν, διότι ὀμιλοῦν. . . . γαλλιστί. . . .

Τὰ ἐθνικὰ χρέη τῆς Ἀγγλίας πρὸ πολλοῦ ἀνέρχονται εἰς τεράστια ποσά. Παροϊμώδεις δὲ κατέστησαν οἱ ἀργυροὶ στέφανοι καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅτινα δύνανται κατασκευαζόμενα ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν χρημάτων τούτων νὰ περικυκλώτωσι τὴν γῆν. Τὰ χρέη ὅμως τῆς Γαλλίας ὑπερτεροῦσι κατὰ πολὺ τὰ τῆς Ἀγγλίας. Το ἀγγλικὸν χρέος ἐν ἔτει 1885 ἀνήρχετο εἰς 740,000,000 λίρας στερλίνας, τὸ δὲ γαλλικὸν ἐν ἔτει 1883 εἰς 942,000,000 λίρας στερλίνας. Κατὰ δὲ οἰκονομολόγον τινὰ τὰ χρέη ἅτινα ἔχει σήμερον τὸ γαλλικὸν ἔθνος ἀνέρχονται εἰς 1,200,000,000 λίρας στερλίνας.

Ὁ Λέσιγγ οὔτω βαθεῖαν πεποίθησιν εἶχεν ὅτι ἡ ἀδρανὴς εὐτυχία εἶνε ὀλεθρία εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἔγραψέ που: «Ἄν ὁ παντοδύναμος κρατῶν διὰ τῆς μίας χειρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας μοὶ ἔλαγαν: «Ἐκλεξόν!» θὰ τῷ ἀπεκρινόμην:— Ὡ Παντοδύναμε, κράτησον διὰ σεαυτὸν τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὸς εἰς ἐμέ τὴν ἔρευναν, ἥτις εἶνε καλλίτερα δι' ἐμέ.»

Τυφλὸς τις προσέρχεται πρὸς θεραπείαν εἰς τὸν ἱατρὸν Δ.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς πεποίθησιν εἰς ἐμένα, τῷ λέγει ὁ ἱατρός μετὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ τρόπου τῆς ἐγχειρήσεως.

— Εἰς σὰς ἔχω τ υ φ λ ἦ ν πεποίθησιν, ἐξοχώτατε, ἀπαντᾷ ὁ ἄρρωστος.

Διδάσκαλος.— Ὅταν κύπτω καὶ ἔχω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω βλέπετε τὸ αἷμα ῥεεῖ πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ γίνεται αὕτη ἐρυθρά. Διατί λοιπὸν ὅταν ἴσταμαι δὲν ῥεεῖ τὸ αἷμα πρὸς τοὺς πόδας νὰ κάμη, καὶ τούτους ἐρυθρούς;

Ὁ μικρὸς Μίκις.— Ἐγὼ τὸ ξέρω, κύρ δάσκαλε.

Διδάσκαλος.— Εἰπέ το.

Μίκις.— Διότι τὰ πόδια σας δὲν εἶνε κούφια. . . .

Λοχαγός.— Διάβολε, σὺ Χονδρομιχάλη, ἐχάλασες πάλι τὸ βῆμά σου.

Στρατιώτης.— Ἐγὼ δὲν τὸ χάλασα, κύρ λοχαγέ, οἱ ἄλλοι ὄλοι τῶχουν χαλασμένο.

Ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐπισκέπτῃς ἐρωτᾷ ἓνα τῶν φυλακισμένων.

— Καὶ τί σὲ ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Ἄχ, κύριέ μου, ἓνα φτάρνισμα.

— Ἐνα φτάρνισμα! . . .

— Ναί, μάλιστα. Γιατί ἂν δὲν φταρνίζομουν ὅταν ἔμπῃκα ἀπὸ τὸ παράθυρο, δὲν θὰ ἔξυπνοῦσε τὸ σκυλὶ ὁ ἀφέντης μου, καὶ θὰ τὸν εἶχα διορθώσει μὴ χαρὰ χωρὶς νὰ πάρῃ κανεὶς χαμπάρι.